

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 4.

duben 2026

Obsah: Mystika mládí, Otec hříšníků, J.Zahradníček Zastavení páte, Věrný návštěvníku Nejsv.Svátosti, Zrána Velkého Pátku, Jan Pavel II. Spasí krása svět? K.Křepelka Rorschachův test, T.Bahounek OP Kdo potěší Ježíše ukříž., Sionismus, K.Křepelka Vše živoří z plnosti života, Mystika stáří, Rorschachův test II, Bitva o UI, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP, mučedníka osvětímského.

MYSTIKA MLÁDÍ

Vedle dosavadních neuspokojivých a neúplných odpovědí vládce tohoto světa dává Ježíš svým křížem dokonalou a vyčerpávající odpověď na věčnou otázku trpícího lidstva: PROČ? Tato otázka je stále znovu kladena a nepomůže o lidském utrpení krásně básnit, ať už v máji lidského života, kdy se na nás všechno slibně usmívá a v takovém úsměvu se snadno skryje trn, nebo na sklonku života, kdy síly ochabují, napětí povoluje a člověk se dívá na utrpení jako na něco minulého, jehož osten už přebolel.

Pán Ježíš nás učinil Božími dětmi právě svým utrpením. Proto utrpení patří k podstatě mystického Těla Ježíšova. Ježíšovým utrpením bylo utvořeno. Tak ani dnes se nemůžeme obejít bez něho, jestliže být křesťanem znamená být přivtělen ke Ježíšovi tak, že se snažíme celý život Ježíšův přenášet na svém vlastním životě, takže si musíme poradit i s utrpením. Ale nejen to, nýbrž musíme dát svému utrpení onu hodnotu, smysl, význam a obsah, který mu dala naše Hlava. Utrpením Pán Ježíš zaplatil, utrpením nám opatřil sílu, abychom i my mohli a dokázali zaplatit. Utrpením nás učinil Božími dětmi. Proto máme dále růst přes utrpení a právě v utrpení, abychom tak dorůstali z Božích dětí v dospělé přátele, bojovníky a současně trpitele Boží. Utrpením nás Ježíš stmeluje všechny vespolek jako děti, bratry a sestry. Tak se máme učit být spojeni ve svém utrpení a při svém utrpení se všemi svými bližními. Proto naše utrpení nemá nikdy smysl jen pro jedince, jen pro vlastní sebeočistění jedince, jen pro jeho duchovní růst, ale i pro sjednocení celého Ježíšova tajemného Těla, totiž Církve Svaté, a stejně tak i pro posvěcení celého digitalizovaného světa. Utrpení nás očisťuje tak, jako nás očistilo Ježíšovo utrpení, ve spojení s druhými, s

bližními, v tajemném Těle Ježíšově. Očišťuje nás nejprve, abychom byli čistými a hodnými články Těla svého Mistra, Hlavy korunované trním a zahrnuté utrpením.

Když se Ježíš vtělil, tedy už nepřijal lidskou přirozenost původní krásy a bezvadnou. I když Bohorodička byla sama čistá a ochráněná důsledků hříchu, přesto jejím prostřednictvím přijímá naši lidskou přirozenost, zatíženou hříchy a jejich důsledky. Obecně byla přirozenost lidstva porušená. Třebaže Pán Ježíš nepřijal porušení v lidských náklonnostech a schopnostech, přesto přijal porušení v lidské přirozenosti v jeho následcích. Přijal bolest, utrpení, vlastnost trpět až k smrti. Jako by se Bohu zželelo porušené a zraněné lidské přirozenosti. Bylo mu líto, že lidská přirozenost stále pyká bolestí a smrtí za pyšný pokus prarodičů být jako Bůh. Když jsme jednou přijali od prarodičů tuto porušenou lidskou přirozenost, chtěl Bůh ve své lásce, aby aspoň následky tohoto porušení, nemoci, bolesti, zkoušky, smrt byly požehnané. Ježíš přijal všechny tyto následky na sebe a vyvrcholily u něho na kříži. Proto také nazývá křížem lidské utrpení: **Vezmi svůj kříž na sebe!** Díky Ježíšovi už utrpení není trestem. V Ježíšově kříži se utrpení proměňuje v nesmírný důkaz lásky k Bohu. Proměňuje se v oběť podobnou oběti Ježíšově. Proměňuje se v očistnou, zadostčiničí, smírnou a všemocnou sílu.

Už netrpíme sami. Už nemáme trpět sami. Ježíš nechce, abychom šli nyní sami se svým křížem, jen se svou soukromou bolestí. Proto učinil z naší bolesti kříž, svůj oltář. Jako se denně zpřítomňuje jeho kříž na našich oltářích, tak se má zpřítomňovat v našem utrpení. Naše utrpení se má podobně stát křížem a rovněž oltářem. Když trpěl na kříži, opatřil nám sílu svou zásluhou, abychom mohli jednou trpět s ním, ale tentokrát smysluplně, k naší očistě, záslužně. Teď jen otevři své nitro - své srdce zraněné a spoj své utrpení s utrpením Ježíšovým. Uved' je do spojení s Ježíšem, jehož utrpení a oběť na kříži se teď den co den zpřítomňuje a dále nekrvavě podává na našich oltářích. Kristus se totiž podává na oltáři tak, jak je dnes, a dnes jsi s Ním spojen. Pokud jsi v posvěcující milosti, tedy všechno tvé je spojeno s Ním, a tak i tvé utrpení je spojeno s Jeho utrpením.

Jako když nesou dva lidé břemeno, tak se jeho tíha rozkládá na polovinu, a když tři lidé, rozkládá se na třetiny, atd., tak zase když nese břemeno lidský tvor spolu s Bohem, tak se jeho tíha rozkládá mezi Boha, který snesl a stále nese nekonečně víc, než kterýkoli z lidských tvorů. To je ale subjektivismus a autosugesce!, namítá kdosi. Jakýpak subjektivismus, když už se to objektivně navěky stalo, že za nás vtělení Bůh přinesl oběť na kříži, a navždy se spojil s našimi hříchy a jejich důsledky. Je třeba jen z toho, co se objektivně stalo a děje, vyvodit důsledky pro osobní život každého z nás.

Takový je také smysl svatého přijímání, aby nás připodobnilo trpícímu Kristu, abychom dovedli trpět spolu s trpícím Ježíšem, abychom dovedli na sebe brát břímě svého utrpení s Ježíšovou láskou a oddaností k Otci nebeskému. Když jsme tedy spojeni s Ježíšem, spojujeme své utrpení, které je beztoho je

Tak přestává být utrpení trestem, pokáním, ačkoli i tak má nesmírnou hodnotu jako pokání, když je přijmeme i jako trest v duchu zkroušenosti. Naše utrpení se stává nadpřirozeným povoláním, jedním z nejkrásnějších povolání.

Jako Ježíš překonává svým utrpením a smrtí na kříži hřích každého z nás, tak máme i my chápejme utrpení především jako příležitost překonávání toho, co se v nás bouří proti Bohu, co si jednou zasloužilo tuto smrt a všechno neštěstí bolesti. Ježíš vždy navždy ukazuje osvobozující přijetí každodenního drobného utrpení. V jeho přijetí je možnost usmrtit v sobě hřích i následky hříchu a jeho zdroje v porušených žádostivostech a sklonech.

Bylo by falešnou sugescí či podáváním "náboženství jako opia národů", kdybychom popírali bolest a smrt, a tvrdili, že po Ježíšovi už nikdo netrpí ani neumírá. Tady neplatí žádné: PO NÁS POTOPA. Stejně by bylo falešné nalhávat sobě či jiným, že dokonalost spočívá v popírání bolesti přijímáním narkotizujícího vlivu televize a internetu. To by utrpení už nebylo záslužné, ani by nebylo následováním Krista, který se svými bolestmi, který bolestně volá k Bohu, která prociťuje tíseň bolesti až ke strašnému zážitku opuštěnosti a smrtelné úzkosti, při níž mu vyrazí krvavý pot.

Nestačí ovšem pouhé přijetí utrpení ani pouhé podrobení se utrpení, ani pouhá rezignace v hltání masmediálního mláta. Je třeba věřit Bohu a pokračovat Ježíšově odkazu, že přijmeme s plným vědomím vrcholných plánů Božích své utrpení. Je třeba s utrpením přiznat a přijmout ony cíle a smysluplnost, které dal Ježíš svému vlastnímu utrpení, a které propůjčil veškerému utrpení těch, které připojuje k sobě, které si přivtěluje. Víme o účinku činícím zadost, smírném a vyprošujícím. Také my to máme nadále nabízet Bohu, protože i když Kristus zaplatil za naše viny, přece jen je spravedlivé, když dal nesmírnou hodnotu našemu utrpení abychom spojovali i s tímto jeho utrpením své utrpení. Máme spojovat smysl svého utrpení spojovat se svatým smyslem Ježíšova utrpení, tak, aby v nás Otec nebeský viděl skrze utrpení Ježíše trpícího. Vždyť takto byl Bohu nejmilejší Jeho Syn, jelikož Mu takto vzdal nejvyšší poctu, když ukázal před tváří celého světa, že Otec nebeský stojí opravdu za to, aby pro Jeho čest a slávu bylo všechno obětováno, všechno přijato a všechno podstoupeno. Neznám hlubší, vznešenější a pravdivější smysl utrpení, nad tento mystický, ale přitom tak praktický a všední život naplňující smysl utrpení.

Svaté jizvy zůstávají v oslaveném Těle Ježíšově. Tak zůstávají také v Jeho Těle mystickém. Staré jizvy ustavičně ponese Jeho Církev Svátá, a pouze ti jsou noví Kristové, kdo neprchají před těmito jizvami, ale přijímají je jako Jeho dědictví, jako možnost pokračovat v tom, co zahájil Spasitel.

Křesťanství tedy není žádné "opium národů", které by lidem nalhávalo, že po Ježíšovi už bolest přestává trápit člověka, nebo že snad je bolest v křesťanské víře umenšena nějakou autosugescí. Pán Ježíš neodstranil bolest ani utrpení. Utrpení bolí tak, jako bolelo před Kristem. Pán Ježíš neumenšuje lidské bolesti, ale proměňuje bolest, hojí ji a zalévá balzámem vrcholného poslání. Všeho,

čeho se Ježíš dotknul, všechno bylo povzneseno a nabylo nově, nesmírně hodnoty. Tak i utrpení, které Ježíš Kristus vzal na sebe v takové míře. Nebylo přece utrpení, které by Ježíš nezakusil. Tak není ani utrpení, které by nebyl zároveň povznesl, a pro které by každému ze svých pokračovatelů nebyl zároveň také opatřil sílu a pomoc.

Bolest je látkou, ze které se tká roucho dokonalosti ve všech dobách, z něhož rostli svatí všech staletí. Není jiné cesty, jak ukazuje sám Ježíš, než vzít na sebe Jeho kříž a následovat Ho. Pro nás je naším křížem naše každodenní utrpení, vzít na sebe bídu zástupů, které se nechávají nihilisticky vést do propasti za kus každodenního žvance. To je pro nás naše oběť. K tomu, abychom pochopili, co Bůh s námi zamýšlí, že nás chce mít čistými, svatými články svého tajemného Těla. Jako jsme byli jednou vykoupeni a jako nám bylo utrpením Páně jednou zasloužena dokonalost, tak se také naše spása a dokonalost nemůže rozvíjet jinak, než touto křížovou cestou, než utrpením.

Především máme na sobě zakusit plody hříchu, abychom si uvědomili jeho hrůzu, když takto působí hřích ještě po tisíciletích. A dále si máme uvědomit, že když je takto všechno postiženo utrpením, že všechno pozemské je narušeno, že je přiotráveno vinou táhnoucí se od prarodičů, tedy se zde nesmíme k ničemu dokonale přiklonit. Jinak by nás to pak samo ztrestalo, kdybychom se zmýlili a příliš se poddali něčemu stvořenému a prodali své srdce za požívačnické *vepřo-knedlo-zelo s pivem*^{778/}. Jednou se taková stvořená věc, která sama trpí tím, že je jí zneužíváno proti Bohu, obrátí proti nám, aby nám dala najevo, jak dalece můžeme spoléhat na tvory a vkládat do nich svou sílu a jistotu.

Netrpíme ostatně sami. Kristus zakouší, jak chutná bolest, a On sám chce být s námi. A jako sliboval Hospodin ve Starém zákoně, že bude s člověkem, když je pronásledovaný, tím spíše bude s námi Ježíš, který nese naše kříže, který nás vybízí k Jeho následování. To je řešení otázky bolesti a utrpení. Bůh - síla sama odmítá, abychom zůstávali ve svých bolestech sami a opuštěni. Chce, abychom v utrpení šli za Kristem. Chce, abychom se přivinuli k Nejvyššímu Trpiteli a Muži bolesti. S Kristem všechno sneseme, všechno přetrpíme, všechno uneseme, a v Něm nabude naše utrpení Jeho svaté hodnoty pro nás a pro naše bližní a pro celý stvořený vesmír. Tomáš Bahounek OP

+++

OTEC HŘÍŠNÍKŮ

Temnota této doby mě pohoršuje tolika nepravostmi, ale nikdy to nejsou žádné vyložené sprostoty. A nemůže za to žádná "zlá" doba, pokaždé jen hříšní í lidé. Proto má každé století svůj temný středověk, protože lidé jsou za všech dobách dobří i hříšní, a ti špatní občas dosáhnou většího vlivu. Někdo ke mně obdivně vzhlíží, jako bych v těchto hrozných poměrech dělal něco kdovíjak šlechetného, ale říkám, že to jen dokonale odpovídá našemu hroznému postavení. Sotva se někdo vymkne z mezi všednosti a prostřednosti, hned uletí do nějaké krajnosti, až ho to vleče proti jeho vůli strašnou setrvačností jeho

omyšlu jako švejka na frontu za větší zisky zbrojovek. Nic není tak vzácné jako pravý skutečňující duch, do něhož přerůstá myšlenkově bádatý duch. Nevím přesně ani jak, ale právě zde a nyní se sjednocuje moje myšlení s myšlením velkých papežů, kteří zakrátko uvedou nás, žebravé Kazatele do vzbouřených davů. Kláštery zůstávají takové, jaké jsou doposud, za časů lenního hospodářství, totiž opevněnými útulky. Dají se srovnat s těžkooděnci, které zdolává pohyblivá pěchota dřív, než se postaví k boji. Dá se to nějak změnit? Určitě, ale když dva dělají totéž, nemusí to být totéž. Navenek se lyonský kupec Petr Valduš podobá Františkovi z Assisi tím, že rozdává majetek chudým. V případě kupce Valduse je to Boží dopuštění hříšníka, který už toho naškudlil pro svou rodinku více, než ona potřebuje, a on teď marnotratně rozhazuje jmění všem pobloudilým vandrákům a nefachčenkům, odmítajícím sloužit svému pánu, kdežto u Františka požehnání, které spočinulo na světcích. Svátost roste ze svátostí. Jenže jak se to má stát?

Proto si nemysli, že k tomu všemu přistupuji s nějakým promyšleným plánem. Každý můj další krok je krokem na tenkém ledě a já se upínám vždy jenom na ten následující a vyprošuji si k němu sílu a ještě vyšší nadání. Den co den, hodinu co hodinu uvažuji, že přijímá-li svátost nějaké uplatnění ve mně, děje se to nejspíš jako následnost kroku za krokem, v níž se nic neopakuje, a právě tato chvíle je ta jedinečná, pro kterou jsem zrozen. Dílo vnuknuté vyšší inspirací vyžaduje přinejmenším právě takové nadání, jaké je třeba k nástupnímu rozmachu, ještě také k svému provedení do všech důsledků. Stojím na prahu úžasného díla, a celou mou bytostí proniká snahové napětí, oživované láskou a duchem. Víím, že nic nemůže zadržet toto

velké hnutí. Každou překážku zdolávám bez křečovitého vypětí. Na jejím konci neprožívám žádné vysílení, nýbrž jen velkou úlevu.

Jak jen se to všechno liší od snažení a touhy velkého jedince světa! I ve světě se zástupy uvádějí do varu působením vynikajících jedinců, ale vždycky je v tom něco strnulého. Jako vítr, který občas zavane, pozvedne ze země listí, aby se pak v bezvětrí zvolna zase snášelo k zemi. Jak svobodná, pokojná a vznešená je naproti tomu moje vůle! Co by mě mohlo zastavit? Kdo mě odloučí od lásky Kristovy? *Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč?* (Ř8,35)

Dávám skutečně všechno. Moje první hnutí znamená uvést kyvadlo z mrtvé polohy do pohybu. Takový vznešený důvěřivec se bije jako lev, ale přitom nastavuje vlastní kůži. Pevný hrad velmože Štěpána z Lervianu je dračí skrýš. Rojí se to tam pobloudilými zrůdci víry, mezi nimi neblaze proslulý Dittrich,

opilý děkan zběhlý z kláštera. Když se objeví špatní lidé, hned se najde dost následníků, hovicích stejným úchylnostem. Nejsou to žádní hlupáci. Rozumu mají dost. Dokonce učenost některých z nich je neslýchaná. A oni jí dovedou strašlivě zneužít tím, že svou prostopášnost dovedně spojují s odporem, který ve svědomí každého slušného člověka budí úpadek a zneuctění četných duchovních osob. Přitom však nikdy nezapomenou zahrát na strunu, líbezně znějící neklidným davům, bouřícím se proti každému zavedenému pořádku víc než kdykoli dřív. Tomáš Bahounek

+++

ZASTAVENÍ PÁTÉ

DO KORUN JABLONÍ V ROZPKUKU POHLÍŽEJE
ZAS CUKREM HRDLÍČEK ZŘÍM BLANKYT ZÍTŘENÝ,
PUPENEC KAŽDÝ KŘÍŽEM VZŇAT SE SKVĚJE
A DOLE POD STROMY JDE ŠIMON Z KYRÉNY.

KRAJINA ORANIC PRO ZASTAVENÍ PÁTÉ
KŘÍŽ BĚLAJÍCÍCH CEST NA BEDRA BERE SI,
FIALKY PRORÁŽEJÍ LOŇSKÉ LISTÍ SVATÉ
A SKŘIVAN, HLÍNY HRST, OTŘÁSÁ NEBESY.

SNÍH ČISTĚ BĚLOSTNÝ DAL ROUŠKU VERONICE,
I TŘTINA SLOUŽILA, I ŽLUČ A HOUBA S NÍ,
POD KŘÍŽE RAMENA, PROPASTÍ SOUŘADNICE,
ČLOVĚČE, PŘIKLEKAJE NEZNÁŠ VÁHÁNÍ.

Jan Zahradníček

+++

VĚRNÝ NÁVŠTĚVNÍKU NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

Dobře znám nezpůsobilost tvých smyslů vidět nadsmyslové a tvou těžkopádnost v duchovním životě i potíže tvé víry, kdyby tvá víra nebyla poučena věčným způsobem. Jdu vstříc tvé těžkopádnosti a posílám ti Mé Slovo. Co pastýři slyší o tomto Slově, aby je vzápětí viděli vlastníma očima, k tomu musí filozofové obejít celý svět. Mé Slovo je od věčnosti, která nemá počátek. Slibuji ti je od počátku času, abys je viděl na konci časů. Nejenže je viditelné, ale je i hmatatelné, jak svědčí nevěřící Tomáš, ba i chutné, neboť se dává za pokrm. Jen "okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý!" Všemi cestami si hledá přístup do tvé duše. Slovo se stalo tělem, takže je dostupné tvým smyslům nejen vnějším, jako zraku či sluchu, ale i vnitřním smyslům, protože na sebe bere tvoje lidské tělo. Tímto cílevědomým okoušením mého Slova roste, Dominiku, tvoje radost, upevňuje se naděje a rozněcuje se láska, jako ničím jiným a dosud nikdy.

Svojí přítomností u tebe se stávám řádem tvého života, a to tě, Dominiku, zavazuje k cílevědomému prožívání Mé svrchované Pravdy a k svobodnému

napřimění tvé vůle k dosažení Mého nejlepšího Dobra. Jedině tak dosahuješ účasti na působnosti mé pravdy a úchvatnosti Mého Dobra. Jsem to já, kdo svou silou vytvářím dobro ve tvé duši, abych tě konečně přetvořil v nové stvoření, takže v tobě jedinečným a neopakovatelným způsobem jasně vynikne Můj původní obraz, abys žil podle vzoru Mé živé Pravdy.

V tom jsi ve svém navěky věčně zavázán přenášet se hrdinsky přes hradbu vlastní změkčilosti a pohodlnosti pomocí ctností, které odrážejí mou dokonalost. Tím se obnovuješ ve svých přirozených životních projevech, ale také zdokonaluješ.

Možná, že žiješ v prostředí usilování o čistotu tvého okolí, a třeba se i snažíš utéci z místa hluku, špíny, prachu a kouře, abys žil mezi divochy na zapomenutém ostrově, ale dusivou atmosféru hříchu a nečistoty neřestí ve svém nitru bys snad chtěl trpět? Myslíš si snad, že pouze vnější čistotou a zdravou výživou vytvoříš pojem dobroty své přirozenosti? Jedině Mou vyšší inspirací, která nepochází z tohoto světa, ani ze samotného tvého těla, tě přivádím k sobě, abys naplnil své narovnání a napřimění ke Mně, které do tebe od počátku vkládám, když tě stvořuji podle mé podoby. Snaž se o to svou vnitřní čistotou, totiž čistotou svých úmyslů, svého toužení a všech vášní, ale i svých citů, svého životního názoru, svého snažení i svých postojů a svého chování, každého slova, každé své služby i každého jednání!

Nejsi žádný ryzí duch, ve kterém by bylo jen rozvažování chladného rozumu, a kde bys mohl hřešit jen a pouze pýchou, nýbrž máš vedle schopnosti své duchové duše myslet a svobodně se rozhodovat, i své vášně a city. Promítají se do tvého vztahu ke Mně, třebaže Mě nikdy nikdo neviděl, ale osobně se ti, milý Dominiku, zjevují ve tvém, lidském těle. Ani sebelepší společenské vymoženosti, ani sebezdravější okolní přírodní prostředí nejsou způsobilé povznést tě nad zvrácenost přirozenosti, do níž tě svádí hříchem a neřestí sama její zděděná porucha i její následky kolem tebe. Toto vnější prostředí, které je dostupné tvým smyslům, tě naopak svádí k vytváření zkresleného a zatemněného obrazu tvé přirozenosti, aby tě to podněcovalo přičiňovat se bez ohledu na Mne a mou vůli v tom přivodit nějaké změny. Taková zatemnělé a zkreslené smýšlení o sobě a zmatené usilování o moje království lásky a blaženosti beze Mne, a často i proti mě, pak uchvacuje katary či albigenské. Zakrývají temnotu své mysli a nevyhraněnost svého snažení falešným tajnůstkářstvím, ve kterém se tváří jako moji poslové.

Když sleduješ tajemné spojení se mnou, nehledej v tom vnitřní projev rozjímání jako nejhlavnější. Raději si připomínej, že jediné ten, *kdo zůstává v lásce, zůstává ve Mně a já v něm* (1 Jan 4,16). Vzájemným spojením tohoto zůstávání pronikáš k rozjímání nejen ze svého vnitřního hlediska, ale také z mého vyššího nadhledu. Tvé rozjímání je vzájemné zůstávání Mne v tobě a tebe

+++

ZRÁNA VELKÉHO PÁTKU

ZDE OTEVŘENÍ OČÍ TVÝCH TĚ NASYTÍ,
AŽ V NÁŘEK PRODUKNOU JAK NAD NINIVEM JONÁŠ
DNY TVOJE NAD TEBOU, AŽ CEDRON PŘEJÍTÍ
OPUŠTĚN MUSÍŠ UŽ - CO KONAT NEDOKONÁŠ.

PAK VZPOMEŇ, POUTNICE, ŽE KDOSI PŘEKROČIL
UŽ CEDRON PŘED TEBOU, ŽE KDOSI KRÁČEL DÁLE,
NEŽ TY BYS MOHLA DOJÍTÍ, NEŽ Z TEPLA ŽIL
JE K ZCHLADNUTÍ, JE K HROBU V CHLADNÉ SKÁLE...

O KAŽDOU NOC, O KAŽDÉ VELKONOCE BLÍŽ,
V POTOCÍCH VLASTI OMÝVÁŠ SVÉ ZKŘEHLÉ ÚDY,
CHTÍT NECHTÍTÍ AŽ CHTĚNÍ VLASTNÍ NAUČÍŠ,
STROM ZDRCENÝ, ROSTOUCÍ S KRÍŽEM Z TĚŽE PŮDY.

Jan Zahradníček

+++

SPASÍ KRÁSA SVĚT?

Výrok "člověk bude spasen krásou", je zlidovělou verzí slavného výroku: "**Krásá spasí svět**". Tuto větu pronáší kníže Myškin, hlavní hrdina románu F.M.Dostojevského. Právě kníže Myškin ztělesňuje ideál křesťanské lásky a morální čistoty.

Pro Dostojevského a jeho Myškina znamená krása víc než estetickou (vnější) dokonalost, totiž především **vnitřní, morální a duchovní krásu** – soucit, obětavost a schopnost milovat a trpět bez podmínek. Je to krása, která vychází z božského základu a která má moc proměnit a povznést lidskou duši a společnost, ba i celý svět.

Dostojevského pojetí víry se ovšem liší od učení svaté víry. Pro nás je totiž Bůh nejenom nejlepší Dobro, ryzí Pravda, vroucí Lásky, ale také čistá Krása, která se lidsky zjevuje v Ježíši Kristu, pravém Bohu a pravém člověku. A v tomto ohledu Syn Boží také jako čistá Krása spasí lidstvo a prozáří a ohřeje celý vyhasínající vesmír jako tajemný bílý Trpaslík, největší z bílých trpaslíků.

Krásá plní v úctě k Bohu důležitou úlohu. Samotný úkon klanění se Bohu podstatně zahrnuje touhu naplnit úctu k Bohu krásou.

Sv.František, který do krajnosti zachovával evangelickou chudobu, nikdy netvrdil, že by kostely měly být pusté a bez krásy. Naopak, Boží dům a oltář Páně mu nikdy nepřipadal dost krásný.

Krása a lesk Božího domu a jeho výzdoba neodporuje duchu evangelické chudoby, ani nedává pohoršení druhým.

Ikona není uctívána pro sebe samu, ale odkazuje k tomu, koho představuje. (*List Jana Pavla II. umělcům ze 4.dubna 1999, čl.7*) Když se posvěti, stává se svátostí.

Občas lze zaslechnout výroky škarohlídů, že mše svatá je prý něco odtažitého a smyslům nedostupného. Proto prý mají být kostely bez ozdob a zubožené. Ve skutečnosti je mše svatá nesmírné tajemství, které přesahuje lidské rozumového chápání, ale rozhodně to není nic ryze odtažitého.

Nadpřirozená skutečnost, která se člověku zjevuje, přesahuje svět rozumovosti, ale nezahrnuje žádný protiklad toho, co je skutečné a určité. Mše svatá je v nejvyšším smyslu určitá skutečnost, opravdové zde a nyní. Samotný Kristus jako Bůh a člověk je skutečně konkrétně přítomen.

Působivost a závažnost posvátné bohoslužby má kořeny v tom, že je víc než odtažitá. Obrací se mnoha způsoby k celé lidské osobě. Vtahuje každého do Kristova posvátného prostředí posvátnou krásou a leskem chrámu, barevností a krásou rouch, způsobem své mluvy a zpěvem gregoriánského chorálu.

Sv.Terezie z Avily píše: *"Četla jsem v jedné knize, že je to nedokonalost mít umělecky podané obrazy. Proto jsem už nic takového nechtěla mít ve své cele. Dříve než jsem to četla, zdálo se mi jako odpovídající chudobě mít jen papírové obrazy. Proto jsem už nechtěla mít žádné jiné. Ale tu jsem v okamžiku, když jsem na to už skoro vůbec nemyslela, postřehla hlas Páně, že to není správné umrtvování. Co je lepší - chudoba nebo láska? Ježto právě láska je lepší, tedy se ani ničeho nevzdávej, ani svým sestrám neodnímej nic, co povzbuzuje k lásce. Kniha pojednává jen o přebytných ozdobách a příliš bohatém zdobení obrazů a nikoli o samotných obrazech. Je to vychytralost zlého nepřítele, že vnuká těm, kdo málo věří, aby se připravili o všechny prostředky k povzbuzení víry, aby tak upadli do záhuby."* /Životopis/

Existuje hluboký, významný vztah mezi vnitřní podstatou něčeho a přiměřeným výrazem téhož. A to platí obzvláště o mši svaté.

Rozdílné projevy, v jakých se člověku tajemství nabízí, plní závažnou úlohu. Tak je nelze považovat za něco, co lze ponechat libovolným zásahům, třebaže to, co se vyjadřuje, je nekonečně důležitější než jeho výraz.

Skutečným námětem mše svaté je zpřítomnění tajemství Kristovy oběti na kříži a Nejsvětější Svátost. Přesto se nemáme snažit klást velký důraz na posvátné prostředí, které vychází ze slov, pohybů, hudby a kostela, kde se mše slaví. Aniž by se posvátné umění snažilo zakrývat náboženský námět bohoslužby, nechává spíše vyniknout jeho hloubce. Krása má význam nejen tehdy, když je sama námětem, nýbrž také když má poslání sloužit jinému

námětu. Když se zdůrazní, že bohoslužba má být krásná, tak se tím neškodí náboženství jeho zkrášlujícím pojetím. Touha po kráse v bohoslužbě vychází z lidského smyslu pro zvláštní hodnotu, která spočívá v přiměřenosti vyjádření.

Krása v posvátném prostředí je hodnotná nejen sama o sobě, jako výraz úkonu klanění. Má dalekosáhlý význam pro duchovní rozvoj Božího dítěte. V bohoslužbě velebíme Boha a děkujeme mu, přijímáme podíl na Kristově oběti a modlitbě. Když nás bohoslužba vede ke společné modlitbě s Kristem k Bohu, Otcí nebeskému, tak plní také závažnou úlohu při našem přetváření v Kristu. Tato úloha se neomezuje na nadpřirozenou část bohoslužby. Vztahuje se také k její formě, k posvátné kráse, která se ztělesňuje obrazech, ve slovech a hudbě a zpěvu mše svaté či bohoslužby.

Na místě klasického umění, rozloženého na střípky modernismu a postmodernismu, se ustaluje nová norma krásy. Buduje ji především sám Ježíš Kristus, třebaže ve zmučeném a ukřižovaném stavu pro naše hříchy je jako vrcholná Krása úplně popírán a zastírán, ale Zmrtvýchvstalý se znovu vítězně vrací v celé své Kráse. A k němu se připojuje každý tvůrce jako samostatný umělec a příjemce nadpřirozeně dané inspirace, tedy také společně se božským Původcem všeho stvoření, tedy každého z lidí a celého kosmického stvoření. Proto k umělecké tvorbě nestačí lidské nadání, ani napnutí všech sil a úsilí o dovršení díla, ale je třeba ještě modlitby.

K čemu potřebuje Církev lidské umění? Vztah mezi Církví a lidským dílem je závažný zrovna tak jako vztah mezi vírou a uměním.

Víra má velký vliv na skladbu a působnost umění.

Starý Zákon zapovídal zobrazovat neviditelného Boha (Dt 27,15), protože Bůh přesahuje každé hmotné zobrazení, protože sám o sobě praví: "Jsem, který jsem" (Ex 3,14).

Od naplnění stanoveného času posílá Bůh svého Syna, narozeného z ženy (Ga 4,4). Tak se nám Bůh stává v Ježíši Kristu důvěrně a osobně blízkým, protože bere na sebe tvé vlastní lidské tělo.

Toto zjevení tajemného Boha je pro nás povzbuzením i v rovině umělecké tvorby. (List Jana Pavla II. umělcům čl.5)

Na co potřebuje Církev umění? Díky ústřednímu článku víry o Vtělení a Zjevení Božího Slova otevírá křesťanství umělci obzor výjimečně bohatý podnětnými náměty. Jak ochuzující by pro umění bylo opustit nevyčerpatelný zdroj evangelia! (List Jana Pavla II. umělcům ze 4.4.1999, čl.14)

A co když je člověk znechucen tolika strašnými věcmi v Církvi, od někdejšího obrazoborectví až po ten strašný kýč, který umělce přímo provokuje svou neoprávdovostí?

Možná byste se podivili, kdo vyrábí a vydělává na zhotovování tohoto protivně ulíznutého kýče, který kazí vkus mnoha Božích dětí, ať už jsou to levné barbotisky, sádrové Panenky Marie či osvětlené lurdské jeskyňky nebo umělohmotné lavičky v podobě Panny Marie, naplněné vodou z Lurd. Jenže, ať

je to kdokoli, je to jen člověk, hříšný člověk.

Tajemné jádro Církve svaté však netvoří žádný člověk, nýbrž je tvoří samo Tělo Kristovo. Bez Jeho přijímání nelze žít jako Boží dítě, natož tvořit v oboru umění nebo se opravdově obdivovat krásnému umění.

Kéž by krása, kterou předáš právě ty dalším pokolením, byla taková, aby v nich probudila úžas a povznesla jejich upadlý vkus! Tváří v tvář posvátnosti života a lidské bytosti, tváří v tvář divům vesmíru je tím jediným přiměřeným postojem úžas Božího dítěte.

Odtud, z lidského úžasu, může vyvěrat ono nadšení, s jakým dovede člověk dnes i zítra čelit zásadním výzvám, jež se vynořují na obzoru a radostně na ně odpovídat. (List Jana Pavla II. umělcům, čl.16)

Opravdová víra předpokládá osobní setkání s Bohem v Ježíši Kristu. Avšak i tomuto poznání může tvůrčí umělecká intuice napomáhat. Výmluvným vzorem estetické kontempace, která se proměňuje ve víru, je třeba dílo fra Angelica nebo chvalo zpěv sv. Tomáše o Eucharistii.

Lidská duše, jež je plně osvícena nevýslovnou krásou zářivé slávy Kristovy tváře, je vrchovatě naplněna Duchem svatým. Je celá okem, celá světlem, celá tváří... (List Jana Pavla II. umělcům, čl.6). Tomáš Bahounek OP

+++

RORSCHACHŮV TEST

CO JE URČENO KE SHOŘENÍ
JIŽ VLASTNĚ SHOŘELO
A RABBI JEŠUA
DÁLE ZAPALUJE VOUŠ SVATÉHO IVANA
NA VŠECH DUSTÁCH
NA OPRATI PRÁZDNOTY
NEBOŤ JEN ŽHÁŘ
PROLÉVAJÍCÍ OHĚŇ
HRDLEM KOUŘE
NAD SIXTINSKOU KAPLÍ
VÍ, ŽE POŽÁR DOVSTÁVÁ
JAKO NEBYTÍ, JEŽ VYVSTALO...
I PRO CHUDÉ BYLY RAKVE
S VYSOUVACÍM DNEM
KDYŽ I NA MŠI SVATOU
JEDNOU BUDEME CHODIT TURNIKETEM
DO SUPERMARKETU U SPASITELE
A TI ZAKUTÍ V PELECHU
PLECHU
SAMOHYBŮ

NEBUDOU MUSET POKLEKNOUT
ANI PŘI POZDVIHOVÁNÍ
NEBOŤ CO DOČÍT S KATASTROFOU
KDYBY NAD NÍ ZVÍTĚZILA LÁSKA?
ALE ČEDEL NOŽE
PRO SEDMINÁSOBNOU VRAŽDU
NEOTUPÍŠ NA JEDNOM TĚLE
A BAREVNÁ SKVRNA
VYPOVÍDÁ O NEDUHU
JEHOŽ JMÉNO JE SÉPIE
VŽDYŽ I DOHLAVNÍMU AKTU
ŘÍKÁ SE PŘERÍZNUTÍ
NEBOŤ CHVÍLE
KTERÉ BY JEŠTĚ MOHLA BÝT
PROPŮJČENA KDYSI ZŘENÁ
TVÁŘ DÍVKY JAK VĚČNOST SE SMEKÁ
NA BRUSLÍCH
GILOTINY PRO STĚTÍ MARIE ANTOINETTY
A PADÁ NA DRŽKU
DOUHÉ HISTORIE

+++

KDO POTĚŠÍ JEŽÍŠE UKŘIŽOVANÉHO

Pravý lotr na kříži? Je s ním v ráji. A co ty, bratře, sestro? Spoléháš se na blahobyť za časů vysněné robotizace a digitalizace vesmíru, před kterými dnes kdekdo poklonkuje? Ani biorobotizace a umělá inteligence ti nedá to, co přináším v krajní opuštěnosti a za výsměchu širokých mas všem lidem, a to těm, kdo mne přibíjejí na kříž a probíjejí kopím můj bok. Zachraňuji je před věčnou zkázą a přiděluji jim nekonečné zásluhy Mé krvavé smírné oběti. Dokážeš se Mi přiblížit a přinést Mi útěchu, Mně, ke kterému se nyní i náš společný nebeský Otec odmlčel?

Všechno, co uvádí apoštol o lásce ve vztahu k nadpřirozené hodnotě tvých skutků, platí o tvém potěšení toho, kdo je zrazený, bičováný, trním korunováný a poplivaný slinou davů a očerněný novinářskou černí a pranýřovaný digitálně. K tomu je potřeba mimořádné lásky, nejen činorodé, ale taky obětavé až k smrti. Bez lásky by všechna tvoje slova - jak pronesená, tak napsaná - zůstala jenom jako zvučící kov. Zbytečné by byly všechny tvoje vědomosti, ba i námaha při hledání stále nových prostředků k získávání těch, kdo Mi mohou být věrní i v této strašné hodině. Můžeš být kazatelem, řečníkem, novinářem, organizátorem a čímkoliv jiným.

Dokud však nevzplane ve tvém srdci Moje láska, nedokážeš potěšit Mne ani nikoho jiného. Mne nejvíc potěší ten, kdo mluví a jedná v mém jménu, v důvěrném spojení se Mnou, protože je rozničen stejným ohněm lásky ke mně otcovskému, a tedy i stejnou horlivostí pro spásu duší. Myslit jinak znamená bloudit.

Neztrácej čas. Každý úkon lásky ke Mně znamená spásu nějaké duše. Úkon lásky má pro tvou duši, která ho provádí, větší hodnotu, a tedy je více záslužný než jakékoli jiné dílo.

Necítíš snad potřebu zdolat jednu provzdy těžkosti, které doléhají na tebe jako na ostatní lidi? Když se jedná o Mém slavném vítězství nad všemi těžkostmi, připomeň si sebe, který těžkostmi přímo oplýváš. Jako se hlásíš k hrdému označení „homo sapiens“, tak se v běžném životě ukazuje, že patříš do méně slavné kategorie jako člověk problémový a obtěžkaný, a nepochybně i obtížný. Samozřejmě, že při tom můžeš klidně zůstat a chodit dál od ničeho k ničemu a ještě víc škodit sobě a kazit okolní svět. Beru ohled na Můj zastřený

obraz v tobě. Proto se ti zdráhám cokoli vnucovat. Předpokládám však na dne tvé bytosti stopu touhy po tajemnu, nekonečnu, po sebezpřekonání. Jestli ale chceš zůstat při starém a jsi spokojen sám se sebou i s okolním světem, pak se už nezdržuj s dalším řádky. V opačném případě si udělej trochu víc času, než obvykle promarníš čtením všeho, co kdo opsal od jiných.

Náš věrný apoštol ti píše, že už sám nežije, ale žije pouze díky Mně . Tak stručně vyjadřuje náplň svého života. V síle tohoto poznání však koná větší dílo než mnozí jiní. Vítězí v nejrůznějším životním ohrožení. V námaze do úpadu, často v bezesných nocích, o hladu a žízni, v častém odříkání, v zimě a bez oděvu nese Moje jméno národům i mocným a mezi své rodáky. V síle svého spojení se Mnou vytrvává, aby ti pomohl ze slepé uličky tvého starověku k výhledům.

Pavlova potěšitelná součinnost i spolutrpnost se Mnou na tvé obnově uprostřed lidstva je nejlepším důkazem pravdivosti jeho vyznání, že jeho doporučující list je napsán ne inkoustem ani na kamenných deskách, nýbrž Mým Duchem na živých deskách lidských srdcí.

Uprostřed křížem obnoveného lidstva, uvedeného na práh nového rozvoje a posvěcení, vydáváš právě ty jediné nenahraditelné a korunné svědectví toho, že mě doopravdy nosíš v srdci. Tak představuješ živý doklad úspěšného nástupu Mého Nejsvětějšího Srdce na místo svého ochablého a postiženého srdce lidského. To je nesporně radostná zvěst o Mém neochabujícím Srdci. Pulsuje uprostřed vyhasínajícího a ochládajícího vesmíru, prošpikovaného tykadly digitálních vymožeností. Ve svém věčném otcovství činím rozhodnutí vládnout celému stvoření skrze tvé, lidské srdce. Naše panenská Máti jako první z lidí dokazuje, že se celý opravdu vejdu do tvého srdce, abych odtud řídil vesmír.

V životě milosti vládne jistý zákon. Je to zákon drtivé síly pro lenochy a změkčilce, zato však svrchovaně povznášející pro ty, kdo se vydají se Mnou v nejvyšším zájmu až na kraj propasti a neúnavně v tom vytrvají. Tihle Mne nejvíce těší. A ty, člověče, pokud se spoléháš na své chabé síly, namáhavě a v potu tváře křesáš pazourkem, abys vyloudil na přírodě trochu jisker, jimiž by sis matně posvítíl a ohřál své zkřehlé tělo. Můžeš místo pazourku používat uran či plutonium a vyrábět světlo a teplo pro všechny, ale jenom ve světě. Po smrti si beže Mne neposvítíš ani nezatopíš.

Nabízím ti však Slunce, jasnější než všechna slunce. Svítí a hřeje celé Moje tvorstvo v čele s tebou, člověče! Zatímco tvé okolí ochládá, vyhasíná a upadá v chaos, dávám si otcovsky i bratrsky tu práci, abych v jednom docela nepatrném místě světa uzpůsobil tvé, lidské srdce. Hodlám skrze ně svou nesmírnou mocí rozehřívat a ozařovat, zkrátka obnovovat kosmos. Na kříži, v Mém kopím probodeném Srdci, proměňuji srdce ve tvé hrudi v živý termojaderný reaktor a zdroj nesmírné síly a světla. A ty, Můj důvěrný utěšitel a nový zvláštní pokračovatel ve vrcholných službách, máš z Mého pověření svěřenou úžasnou pravomoc. Nabízím ti ryzí spolutrpiteleství se Mnou na obnově lidstva, aby v něm namísto totalitního chaosu znovu zavládl kosmos a ještě byl zdokonalen.

Dennodenně ti zde opatřuji vybavení nesmírné energie. Jen je rozmísti do připravených míst, odkud toužím pravdivě osvěcovat a laskavě ohřívat celé své stvoření. Víím, že ty jako obnovený člověk, totiž Moje dítě, zrozené z vody a Mého Ducha, Mne uznáváš a přijímáš a tak stále utěšuješ. Často však poněkud pokulháváš ve své propojenosti se Mnou. Tak už neváhej. Opuštěný v zapomínaném svatostánku čekám na trochu tvé pozornosti a něžné lásky. Projev a předej svěřený náboj milosti ostatním kolem sebe, a uděláš Mi radost.

Sleduji, jak leckde dochází ke zkratům a následným výbuchům lidské zaslepenosti, výbojům a nové kolonizaci slabých. Pozoruji, že i ty někdy raději oslňuješ zábleskem pravdy, místo jasného svícení. Vidím, že spíše spaluješ a ničíš místo pokojného zahřívání. Víím, že nemáš dost dobře uspořádaný přívody mé milosti ze svého srdce do okolí. A zavedené přívody často ani dost patřičně nevyužíváš. Kolik milosti přijímáš, tolik díla máš vykonat.

Chceš se naučit spolupracovat a spolutrpět se Mnou na obnově a posvěcení světa? Zajímá tě, jak budovat potřebné přívody a rozvody vyššího náboje ze svého srdce, zušlechtěného Mou eucharistickou přítomností? Pohleď na Moje zraněné nesmrtelné Srdce Nejsvětější a uvidíš!

Zde se ti otevírá zdroj milosti a inspirace. Tady ti nabízím poučení k správnému osvojení a používání tohoto tajemného náboje nesmírné účinnosti.

Dávám ti svůj náboj, ale ne jako měkkou podušku k sladkému snění. Moje milost je plamenem lásky. Má vzbudit řetězovou reakci lásky ve tvém srdci. Pohání však i tvé ruce, až se na kovaně mužné vůle či v rukou ženské trpělivosti a něhy promění v dokonalý výkon. Očekávám, že to provedeš pod bdělým zrakem prozíravé Panny s trpělivostí Matky, podporující mužné dílo tak, aby se ani sebenepatrný kvítek stvoření vlivem průbojného dobyvatele zbytečně neporušil.

Tohle platí o tvém osobním a jednotlivém nadpřirozeném nadání. Když Mne, tolikrát zrazovaného a pomlouvaného, utěchylně dokonale přijímáš do svého soukromí, tedy k tobě přichází sama vtělená plnost milosti.

Přijímáš Mne? Ach, jaká je to sladká útěcha do Mého zapomínaného ústraní ve svatostánku!

Pak těšíš samotného Původce a Dárce každé milosti. Ani netušíš, nakolik Mě těšíš? Víš, nakolik se k Mému potěšení náležitě otevíráš? Z toho vyplývá s železnou logikou, že se tvé životní dílo musí stát dílem Mne samotného. Neboj se, neupadneš při tom v zapomenutí jako se světákoví zdá, že sám upadá v zapomenutí.

Nezapomeň však, že tu jde hlavně o Moje dílo. Nejde tu jen o tvá zbožná přání. A přesto - neobejdu se bez tebe. Nejde Mi jen o tvou úchvatnou inspiraci. Jde Mi také o tvou usilovnou práci a trpělivost za dovršení Mého díla.

Jde tu o Moje dílo a žádné líbivé tretky ani levnou náhražku. Nabízím ti skvostné dílo nedozírné hodnoty, a žádné výtvoř, jaké může vyprodukovat kdekdo ze světa, v němž už nepřebývám. Rozhoduji se přebývat právě v tobě.

Rozhoduji se v tobě žít a také v tobě žiji. Chci se právě v tobě uprostřed mnoha ostatních projevit navenek.

V tobě se rodím a v tobě se snažím dosáhnout dospělosti. Hodlám se uplatnit v jádru tvé bytosti. Nejsi žádný obyčejný člověk, třebaže vyzdobený lidskými právy a důstojností. Nejsi žádný omezenec, dovolávající svých nezczizitelných přirozených práv, ale většinou odmítající slyšet cokoli o svých povinnostech a bojící se dotknout mého kříže třeba jen prstem jedné ruky. Kdepak, ty nejsi jen tak ledaskdo. Jsi právě Můj příbytek a Moje oblíbené životní prostředí, Moje ústraní, kam přicházím obnovit řád, aby se z toho tvého vnitřního chaosu stal opravdový kosmos. Přicházím se v tobě zabydlet a najít u tebe Můj domov.

Chápeš, jak Mě nejvíc potěšíš? Když Mne v sobě necháš žít, působit, jednat i trpět.

Nejsem žádný příživník. Ve Mně a z Mé svobodné vůle je stvořeno všechno, a přesto jsem opuštěný, pohrdaný a zapomínaný. Tolik potřebuji tvou spoluúčasť. Tušíš vůbec, jak často potřebuji tvé potěšení? Kéž by ses u Mne stavil častěji než snad jen jednou do roka, a pak zase spěcháš dál! Jak strašně opuštěn se cítím i v tom nejkrásnějším mrazivém svatostánku. Je to pravda, že v tvém dokonalém potěšení Mé očividně nepatrné maličkosti, ze které však pochází všechno stvoření, dobrovolně vstupuji do tvé nesmrtelné duše bratrsky, ale také otcovsky.

Je to pravda, dosvědčená tvou každodenní zkušeností, že žiješ naplno v době častého potěšování Mne jako svého vrcholného Hosta. Dokonce je to tak intenzivní, že s tímto potěšováním začínáš a končíš každý den.

Jaký hrdina kosmického věku, plný vrcholného poslání a nejvyššího zaslíbení, Mi zde v tobě povstává! Veškerá umělá inteligence zůstává chladná.

Jak vysoko musí převýšit tvoje tvůrčí výkonnost, zdokonalená ode Mne milostí, tvořivou sílu dětí světa, zahrávajících si s umělou inteligencí! Ty jenom namáhavě sbírají paběrky a vedlejší účinky Mé milosti.

Jaká tajemná zář jasně proniká tvou tvář! Je to tvář mého vyvoleného důvěrníka poté, co mne dokonale přijmeš do své duše. Ani Mojžíšova tvář nezáří tolik, když přináší s hory smlouvu zákona na kamenných deskách.

Jak se musí proměnit tvář země a tvář celého okolního světa, když tu začneš - z přetékající plnosti svého vyšším milostivým nadáním obnovujícího se kosmu ve vlastním srdci - převádět daný náboj do okolí! Ovšem všechno začíná před Mým svatostánkem, kde Mně v Mé opuštěnosti oblažíš potěšením.

Není to pro tebe snadné. Vím, jak bleskově se dostavuje pohoršení a zmatek ve tvém okolí, kde působíš jako můj důvěrný přítel, prožívající se Mnou obět' na kříži! Jaké pohoršení kříže proniká překvapené tváře dětí světa! Zmohly by se leda na udivené výroky: Pohled'te, jak se milují! Často se však zdráhají, protože každý podle sebe soudí tebe. Každý zjevně nevýnosný a neúčelný úkon, k jakým rozhodně patří tvoje prociťování Mých bolestí, tvoje trpné přibíjení se k Mému kříži, připadá lidem světa jako úchylné sebetřýznění a nezdravé

sebepekkozování. Ó, kéž bys dovedl padnout častěji před svatostánkem tváří na zem a kochat se tím, že Mi nasloucháš.

Když se na tebe těším jako na Mého nositele radosti pro Mne, hned ti ochotně svěřuji jako důvěrníkovi ke správě celý svět. Pamatuji, že tato správa začíná zevnitř, z mikrokosmu tvého srdce, a odtud míří do okolí, do celého vesmíru. Vládce světa a všichni jeho sluhové se cítí být Mou všeobecnou Církví s celosvětovým záběrem ohrožení ve své moci na světě. Proto Mé tajemné Tělo, Církev vystrkují na periferii společnosti a nejraději by mne nějakým strojem času umělé inteligence vymetli z celého světa. Jenže to způsobuje pravý opak.

Tak se při každé další vlně obnovy a posvěcení lidstva a světa stále víc a jasněji ukazuje, že nejde žádné nové učení. Jde o novou kvalitu toho, co do tebe jednou provždy vtiskují při tvém zrození z vody a Ducha. Jde o novou jakost životní zkušenosti se Mnou, stále víc a více se zabydlujícím především v mikrokosmu tvého srdce pak i v makrokosmu kolem tebe.

A právě tak se to doopravdy děje. Děkuji za to Mému věčnému otcovství. „*Vejdí do své komůrky a zavři za sebou dveře.*“ A tam v tichém usebrání konej pravidelnou inventuru. Jaká je tvoje bilance při tvé spolutrpnosti se Mnou zapomínáním, kvůli níž za tebou přicházím?

Každá větší tvoje útěcha pro Mne se ti ode Mne vrací podnícením řízené řetězové reakce lásky, aby se šířila z planoucí výhně Mého Nejsvětějšího Srdce ve tvé hrudi. Sálá zde plamen z ohnivého keře, před kterým si i Mojžiš musel zout opánky. Když Mne nenecháš příliš opuštěného na kříži, prožehnu tě a zušlechtím. Spálím v tobě všechno porušené, co v tobě ještě zbývá, abys ukul ve svém srdci pluh a zakalil jej k nové útěchyplné práci či oběti.

Uvažuj, kdopak by asi doplatil na to, kdybys nechal tento plamen řízené řetězové reakce lásky ve svém srdci bez užitku vyhasnout? Nezapomeň, proti komu by se asi ničivě obrátila ta nezvládnutá řetězová reakce lásky, kdybys ji po každém mém podnícení ve své bytosti, kam ji přijímáš, nechal běžet naprázdno?

Když přišel čas, přijal jsem tvou lidskou přirozenost, žil jsem na Zemi, žiji však dál a budu žít navěky. Nehodlám však dělat ve světě další zázraky bez tebe – bez tvého potěšujícího přičinění, bez tvé útěchyplné oběti.

Zakládám si na tvé útěchyplné zapojenosti do Mé zapomínané samoty a do Mé oběti kříže, aby se už mohla dostavit Moje vyšší vláda. Čekám právě na tvou útěchu, abychom mohli konečně obnovit tvář země. Očekávám právě tvoje útěchyplné zapojení, abych mohl tvým prostřednictvím šířit novou zemi a nebe.

Mé vlády nad světem, abych jej obnovoval a povznášel na nejvyšší úroveň. Zůstaň Mi přátelsky nakloněn a dopřej Mi častou svou útěchyplnou společnost, a rád se přičiním, aby tvůj život byl Mým životem, tvoje práce Mou prací, tvoje utrpení a zármutky Mým utrpením a Mými zármutky.

Jedině takový život a taková práce mohou být spolehlivou bilancí tvého duchovního růstu z milosti a místenkou na vznešenou Archu, kterou se dostaneš

časoprostorem vesmírného oceánu do věčného přístavu naší otčiny.

Tvá účast v nebeské pouti světem není jen nějaké trpné čekání jedince, který by se připravoval do naší vznešené otčiny za zavřenými dveřmi své kajuty. Je to především tvá radostná práce jako mého důvěrníka. Ať pocházíš z kteréhokoli konce světa, podílíš se na Mých světových úkolech. Tomáš Bahounek OP

+++

NEBEZPEČNÁ POVĚRA NAŠÍ DOBY - SIONISMUS

Od začátku útoků USA a Izraele na Írán /28.2.2026/ hlásila organizace zabývající se náboženskou svobodou v armádě, že obdržela více než 200 stížností od vojáků. V nich vyjadřují znepokojení nad tím, že jejich velitelé nadšeně označují válku s Íránem za „biblicky oprávněnou“ a předkládají sionistická ospravedlnění vojenské intervence.

Zprávy pocházejí od Mickey Weinsteina, prezidenta Military Religious Freedom Foundation (MRFF). Weinstein sám je odpůrcem Donalda Trumpa a zdá se, že prosazuje spíše svobodu od náboženství než svobodu náboženství, takže je třeba pohlížet na jeho organizaci s opatrností. Pokud však aktivní vojáci tvrdí, že jejich velitelé během veřejných přenosů propagují sionistickou teologii, zaslouží si takové stížnosti prošetření.

Weinstein uvádí, že v době psaní tohoto článku organizace „MRFF obdržela více než 200 telefonátů z více než 50 vojenských zařízení ze všech složek armády“, které hlásily podobné znepokojivé výroky svých fanatických pro-sionistických velitelů.

Odkazuje na zprávu na Substacku od novináře CNN a MSNBC Jonathana Larsona, který poznamenává, že Weinsteinova nadace byla „doslova zaplavena zoufalými prosbami o pomoc“. Podle něj je společným jmenovatelem „fanatismus velitelů a velitelského řetězce“, kteří vojákům říkají, že tato válka je „biblicky ospravedlněným“ znamením sionistického „konce světa“. Weinstein také poukazuje na velitele, kteří jsou „potěšeni obzvláště tím, jak brutální tato bitva bude“ a jak „krvavá musí být, aby splnila výstřední protestantskou eschatologii konce světa“. Během veřejného přenosu o bojové připravenosti 2. března jejich velitel nejprve všechny vyzval, „aby se nebáli“, protože operace v Íránu jsou „součástí Božího plánu“. Konkrétně citoval několik pasáží z Knihy zjevení o Armagedonu a blížícím se návratu Ježíše Krista. Podle vojáka velitel s širokým úsměvem prohlásil: „Prezident Trump byl pomazán Ježíšem, aby zapálil signální oheň v Íránu, který způsobí Armageddon a označí jeho návrat na Zemi.“ Voják popisuje tuto zprávu jako „nenávistnou a přehnanou“, protože se domnívá, že ničí morálku a soudržnost jednotky a porušuje přísahu věrnosti Ústavě USA.

Když LifeSite News přímo požádalo Pentagon o reakci na tyto stížnosti, odpovědí bylo odkázání na tiskovou konferenci ministra obrany P. Hegsetha ze dne 2. března. V tomto přenosu úředníci trvali na tom, že celá operace je přísně světská a obranná. Ministr Hegseth řekl: „My jsme tuto válku nezačali, ale pod

vedením prezidenta Trumpa ji dokončíme.“ Dodal, že cíl operace byl přesně stanoven: zničit iránské útočné rakety, zničit iránskou výrobu raket, zničit jejich námořnictvo a další bezpečnostní infrastrukturu, aby Írán nikdy neměl jaderné zbraně. Opakovaně tvrdil, že se nejedná o „nekonečné války“ ani „budování národa“, a že tato operace je přesným opakem takových intervencí. Prvním útokem byla zničena škola se 170 děvčaty a zabit duchovní vůdce Íránu.

Hegseth se projevil jako přesvědčený sionista a nadšeně naznačil, že „zárak obnovy chrámu na Chrámové hoře“ by se mohl brzy uskutečnit.

LifeSite News také informoval o vlivném hnutí Chabad-Lubavitch, skupině, kterou prezident Trump podporoval natolik, že jeho vlastní dcera Ivanka navštívila jejich synagogu. Některé hlasy v těchto kruzích věří, že Armageddon je

nevyhnutelný, včetně zničení současných staveb na Chrámové hoře – islámské Skalní dóm – aby mohl být chrám znovu postaven a mohl přijít očekávaný Mesiáš.

V únoru 2026 křesťanský sionistický pastor John Hagee prohlásil, že bombardování Íránu Izraelem ve spolupráci se Spojenými státy je součástí biblického proctví. V nedávném kázání se modlil za mír v Jeruzalémě a děkoval Bohu za vítězství nad nepřáteli Sionu.

Učení Církve svaté odmítá sionistické válečné štvání, které ohrožuje křesťanskou přítomnost ve Svaté zemi. Učení Církve o spravedlivé válce vyžaduje legitimní autoritu, proporcionalitu a reálnou vyhlídku na mír.

Katolíci se modlí za obrácení židů a muslimů k jediné pravé katolické víře a za skutečný mír na Blízkém východě a na celém světě – mír, který přichází pouze skrze Krista Krále.

Z pohledu učení víry Církve svaté je nebezpečné vykládat vojenské konflikty jako přímé naplnění biblických proctví nebo jako prostředek k urychlení „konce světa“. Katolická tradice vždy odmítala chiliastické a apokalyptické spekulace, které se pokoušejí mechanicky spojovat politické nebo vojenské události s Knihou zjevení.

Zároveň církev učí, že válka je morálně přípustná pouze za přísných podmínek spravedlivé války – musí existovat legitimní autorita, proporcionalita prostředků a realistická naděje na nastolení spravedlivého míru. Katolíci proto odmítají přetváření geopolitického konfliktu v náboženskou eschatologickou

drama. Takový fanatismus nejenže zkrusluje křesťanské učení, ale také ohrožuje samotné křesťany na Blízkém východě, kteří jsou často prvními oběťmi násilných konfliktů. MW

+++

VŠE ŽIVOŘÍ Z PLNOSTI ŽIVOTA

JEN LAZAR "

ŽNE SI

NA VYSOKÉ NOZE

GNÓZE

NA CESTĚ OD TEMPLU

K SYNAGÓZE —

ALE ON SE JEN ZEPAL

PROČ ZOUFALCI

SE NEJČASTĚJI ZHOUPNOU

NA PŮDĚ,

A COŽE JE OBZOR

A CO HORIZONT

A JE-LI DO NEBE BLÍŽ

Z KONOPÍ

A JAK PŘI JEJÍM ZPOTVOŘENÍ

PROSIT JEŠTĚ

O ŠTĀSTNOU SMRT

Karel Křepelka

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

Vzácná Královno, Tys brána milosti a slitování, jež se nikdy nezavře! Nebe i země dříve pominou, než Ty propustíš někoho bez pomoci, kdo Tě opravdu hledá. Proto první můj pohled ráno je vždy tvůj, ale i poslední, když se na lůžko ukládám. Co podají a doporučí tvé čisté ruce, i když je to malé a nepatrné, jak může být odmítnuto, když to Ty, přečistá, odevzdáš svému milému dítěti? Proto sladká, vyvolená, přijmi mé nepatrné skutky a předlož je za mne, aby ve tvých rukou byly něčím před očima všemohoucího Boha. Ty jsi nachově zlatá nádoba, milostí spojená, vykládaná safíry a smaragdy ctností. Pohled na ni předčí všechny ostatní v očích nebeského Otce. Ó, vyvolená, milostná nevěsto Boží, když byl král Assur uchvácen v srdci krásou spanilé Ester, když ona nalezla přede všemi ženami milost a zalíbení v jeho očích, takže učinil vše, co si přála! Ó, jak se asi dá uchvátit nebeský král tvou perlící čistotou, tichou pokorou, vonnou schránkou všech ctností a milosti? Kdo chytil nespoutaného jednorožce nežli Ty? Co nesmírného zalíbení nade všechny ostatní nalezla v Božích očích

tvá krása, proti níž každá krása hasne jako světélkující svatojánská muška proti slunečnímu jasu! Co milostí jsi našla před ním pro sebe i pro nás, milostí tolik potřebných! Jak ti pak může nebeský král něco odepřít? Plným právem smíš zvolat: „Můj je můj miláček a já jsem jeho! Ach, ano, Ty jsi Boží a Bůh je tvůj. Vy dva hrajete spolu věčnou hru lásky, vás nikdy nerozdvojí neshoda. Ó, rozpomeňte se a nezapomeňte nás ubohé žíznavce, kteří se ještě tak krušně vlekou tížící bídou! Nuže, povstaň, vznešená paní nebes i země, buď naší prostřednicí a zjednej nám milosti u svého sladkého dítěte, u věčné Moudrosti!

Věčná Moudrosti, ještě nyní mi něco odepřeš? Tak jako tebe představuji nebeskému Otci, tak představuji tobě před oči čistou, laskavou, vyvolenou Matku. Ó, přívětivá, krásná Moudrosti, pohlédni na ni, pohleď do spanilých očí, jež se tolikrát na tebe tak laskavě dívaly; poznej spanilou líc, jež tak často tiskla na tvé dětské tvářičky. Pohleď na sladké rty, jež tě tak něžně zulíbaly, na čisté ruce, jež tobě tak často sloužily! Laskavá vlídnosti; jak můžeš něco odříci té, jež tě s láskou mlékem kojila, na svých loktech nosila, chovala a něžně pěstila?

Pane, připomínám ti všechnu lásku, jíž se ti od ní dostalo v dětských letech, když ses na jejím mateřském klíně tak něžně zářícíma očkama usmíval, když jsi s nevýslovnou láskou a milováním objímal dětskou ručkou!

Rozpomeň se však též na velká muka, jež její mateřské srdce samojediné pod křížem trpělo, když tě spatřila v smrtelných úzkostech a když její duše a srdce s tebou v zármutku a hoři tolikrát umíraly, abys mi k její slávě poskytl pomoc, abych odklidil všechny překážky, abych si získal tvou milost a už nikdy jí neztratil. Bl. Jindřich Suzo O věčné Moudrosti 16

O MARIINĚ NEVÝSLOVNÉM HOŘI

Kdo dá mým očím tolik slz, co písmen je, abych jasnými slzami popsal hořké slzy nesmírného utrpení mé milé Paní? Čistá Paní a jasná Královno nebeské říše i okruhu země, pohni mým kamenným srdcem jednou ze svých žhavých slz, jež jsi ronila pro palčivá muka svého milovaného dítěte pod křížem, aby se obměkčilo a mohlo tě správně ocenit. Bolest srdce je taková, že jí nikdo nepochopí, ale ten, koho se dotkne. Nuže, dotkni se mého srdce, vyvolená Paní, svými truchlivými slovy a sděl mi krátce a výstižně k mému povzbuzení, jak ti bylo, a jak ses chovala pod křížem, když jsi na něm viděla tak potupně umírat své drahé dítě, krásnou věčnou Moudrost.

Odpověď: Naslouchej s žalem a bolestí, neboť, ačkoliv jsem nyní prosta všeho utrpení, nebylo tomu tak, když jsem dlela na světě. Než jsem došla pod kříž, zakusila jsem mnoho velkých a nevýslovných bolestí a zvláště na místě, kde jsem po prvé spatřila, jak bijí mého Syna, jak ho strkají a surově s ním zacházejí. Opustily mne síly, a tak bezmocná vlekla jsem se za ním až pod kříž. Tážeš se, jak mi bylo a jak jsem se chovala? Nuže slyš; pokud možno, ráda ti sdělím, neboť není srdce, jež by to mohlo dokonale pocítit.

Podívej, všechna muka, jež kdy nějaké srdce vytrpělo, byla by pouhou kapkou proti moři při porovnání s hořem, jež zakusilo mé mateřské srdce. A k tomu ještě: čím více je milována drahá bytost, tím je rozmilejší a sladší, tím bolestnější je její ztráta a smrt. Ach, kdy se narodil zde na světě kdo ušlechtilější, viděl kdo kdy něco láskyplnějšího, než byl můj jediný, vyvolený miláček, v němž jsem měla vše, co může svět dát? Už dříve jsem odumřela sobě a žila v něm, a když nyní zabili mou krásnou lásku, odumřela jsem všemu úplně. Jako má láska jedna, jediná byla, láska nade všechny lásky, tak i mé hoře bylo bolestné nade všechny bolesti, jediné svého druhu. Ráda jsem pohlížela na jeho krásné, líbezné človecství, lahodným divadlem mi bylo jeho božství. Myslet na něho byla slast mého srdce, zábava hovor o něm; naslouchat jeho slovům byla mi sladká hudba. V něm se jako v zrcadle shlíželo mé srdce, on byl blahem mé duše, nebe i země i vše, co je v nich, měla jsem v něm, v jeho slastiplné přítomnosti.

Ó, jak strašný byl tedy okamžik, když jsem svoji jedinou lásku spatřila rozepjatou a v smrtelných bolestech! Ó, bolestná chvíle! Jak mi ochabovalo srdce, jak se mi vytrácelo vědomí, jak mne opouštěly síly a smysly! Když jsem pohlédla vzhůru, nemohla jsem pomoci drahému dítěti, když dolů zabloudil zrak, spatřila jsem, jak nelítostně s ním zacházejí! Ó, jak úzko mi bylo na světě! Byla jsem o srdce oloupena, hlas oněměl, i síly vyprchaly. A přece, když jsem se vzpamatovala, promluvila jsem smutně ochraptělým hlasem k svému synu: Ach, mé dítě, mé dítě! Ach, líbezné zrcadlo mého srdce, v němž jsem se tolikrát plna blaha shlížela, jak zbědovaný se jevíš mému zraku! Jaké neštěstí, klenote vzácnější nad celý svět, matko má, můj otče a mé vše! Vezmi mne sebou! Nebo komu tu zanecháš svoji zarmoucenou matku? Kdo mi dá, drahé dítě, abych s tebou podstoupila hořkou smrt? Ó, jaké hoře pro matku zbavenou lásky! Ach, jak jsem vpravdě oloupena o veškerou radost, lásku svou i útěchu! Proč mne šetříš, toužebně očekávaná smrti? Vezmi ubohou matku za jejím synem, neboť život je jí hořčejší než smrt. Vždyť vidím umírat toho, jehož miluje má duše. Ó, jaká škoda, mé dítě, ach, drahé dítě mé!

Když jsem tak tonula v strastech, těšil mne dobrotivě můj syn slovy, že lidské pokolení nemohlo jinak být vykoupeno, a že třetího dne zase vstane z mrtvých a ukáže se mně i učedníkům: „Ženo, neplač, zastav své slzy, krásná matičko! Neopustím tě navždy. Když mne tak laskavě těšil a odevzdával milovanému učedníku, jenž rovněž pln zármutku stál pod křížem, zabodávalo se mi bolestně každé slovo do srdce, že je i duši zranilo jako ostrý meč - a i tvrdá srdce byla pohnuta k soucitu. Zdvihla jsem ruce i ramena a v úzkostech tak ráda bych objala svého miláčka. ale - nemožno! Přemožena bolestí klesla jsem pod křížem, a omdlela - a to nejednou. Když jsem přišla k sobě a nic jsem nemohla změnit, líbala jsem krev. jež prýštila z jeho ran, takže se krví zarděly mé pobledlé líce a rty.

Služebník: Ó, tichosti nekonečná! Tak nekonečné utrpení jest tato strast! Ke komu se mám obrátit. nebo na koho mám upřít zrak? Pohlédnu-li na spanilou Moudrost, ó, jaká škoda, hned vidím utrpení, v němž tone má duše. Zvenku slyšet různá volání, uvnitř ho obklopují stíny smrti; všechny žíly jsou napjaty, krev crčí proudem z těla, ach, to je žalostné a smutné, to je umírání bez úlevy. Zadívám-li se pak k přečisté Matce, zřím zraněné ušlechtilé srdce, jako by v něm bylo tisícere ostří vetknuto, zřím v mukách svíjet se její čistou duši. Nikdo nespátril smutnější tváře, nikdo neslyšel žalostnějšího mateřského stesku. Její slabé tělo kleslo bolestí, její spanilá tvář byla potřísněna ztuhlou krví. Ach, zde žal a bolesti nad bolesti! Jeho srdce puká bolestí nad jejími mukami, a jí zas plní srdce žal jeho nevinná smrt, smrt otřesnější pro ni, než její vlastní. On patří na ni s kříže, těší ji dobrotivě, ona vztahuje k němu žalostně ruce, a tak ráda, ráda by za něho umřela! Ach, kdo zde více trpí? Jeden má větší bolest než druhý. Tak slabě je jí a potácí se na všechny strany, až běda. ó, srdce mateřské a jemný ženský cit! Jak tvé srdce, srdce mateřské sneslo toto veškeré utrpení? Bud' požehnáno srdce, proti jehož utrpení vše, co kdy bylo o utrpení řečeno neb napsáno, je jako sen proti pravdě. Bud' požehnána nade všechny tvory, vycházející Jitřenka! A požehnána bud' rozkvetlá růžová niva tvé krásné tváře, ozdobená rubíny Krve věčné Moudrosti.

Ach, jak vadneš, rozkošný obličejí spanilé Moudrosti! Ach, krásné tělo, jak jsi rozpjaté! Ach, běda, čistá krev, jak padáš horká na Matičku, jež tobě dala počátek. ó, plačte všechny matky, všechna nevinná srdce, oplačte v srdci karmínovou krev, jež kane na čistou Matku. A vy všechna srdce, jež jste kdy bolest a strast pocítila, pohlédněte a plačte, neboť nebylo nikdy podobného utrpení. Není divu, že se naše srdce rozplývají žalem a soucitem; vždyť utrpení bylo tak velké, že i skály pukaly, země se trásla, slunce se zatmělo utrpením se svým Stvořitelem. Bl. Jindřich Suzo O věčné Moudrosti 17

+++

RORSCHACHŮV TEST II

PŘESÝPACÍ HODINY DOUŠTĚ
NASTAVENÉ
NAJEDNO VEJCE NAMĚKKO
ODMĚŘUJÍ ČAS RORSCHACHOVA TESTU
KDYŽ DOUFÁME
V OSVOBOZUJÍCÍ DIAGNÓZU
ZATÍMCO ĎÁBEL
Z NĚJ STANOVÍ RODINNOU ANAMNÉZU
OSVĚTLENOU
ROTUJÍCÍM SLUNCEM FATIMY
ČI TURZOVKY
NEBOŤ CO S MÍSTEM ZJEVENÍ

KDE VTRYSKLA VODA ..
A NE BLACK AND WHITE
V ROUCHU DOMINIKÁNA
ZKOUMAJÍCÍHO PRAVOST
PODLE SUMMY SVATÉHO TOMÁŠE
NAPSANÉ NA POČÍTAČI
OD FIRMY INFERNO
STÁLE POČÍNÁ SE
KŘÍŽOVÁ VÝPRAVA DĚTÍ —
JENŽE ONY SE NENARODILY
A ZŮSTALY DO NICH JEN KRVAVÉ SKVRNY
RORSCHACHOVA TESTU

NA PODLAZE PEKLA
PŘÍLIŠ HYGIENICKÉHO...
DOUFÁME V DIAGNÓZU ..
A VŠECHNY VIZIONÁŘE DÁVNO
JIŽ ZAVŘELI DO BLÁZINCE
KDE KOSTEL BYL POSTAVEN

Z CIHEL V ONOM MRTVÉM OKAMŽIKU
ODEBRANÝCH ZE VZDUCHU
Z CIHEL Z BOURAČKY V NAZARETU
KDYŽ PANNA MARIA
DŮM ODKÁZALA ANDĚLŮM
A ONI HO NEUNESLI...

Karel Křepelka

+++

BITVA O UMĚLOU INTELIGENCI

Většina lidí spojuje UI s hlasovými asistenty, chatboty a tvořením obrázků a textů. Průnik technologií je však mnohem širší.

S UI se setkáváme téměř neustále. Je to technologie, která plní spoustu úkolů. Když používáte internet, UI rozhoduje o tom, které reklamy nebo produkty na trhu vám zobrazí. Jděte ven a prohlédněte si systém chytrého semaforu nebo jiný prvek systému chytrého města. Řešení založená na UI se nyní nacházejí doslova v každé oblasti.

Urbanistické plánování je závažný úkol. Kdykoli oznámí stavbu toho či onoho zařízení, vždy se najdou nespokojení: někomu nestačí školky, jinému sluníčko a dalšímu doprava. UI může snadno najít rovnováhu zájmů s ohledem na existující normy a pravidla městského rozvoje, avšak nedokáže docenit lidskou potřebu víry, lásky a domova s otcem a matkou.

Dalším příkladem použití je zdravotnictví. Kromě telemedicíny a rozpoznávání nádorů na obrazovkách existují další úkoly, které UI dokáže vyřešit. Je to třeba digitální imitace nádorů s několikadenním sledováním vedlejších účinků. UI dokáže také optimalizovat práci nemocnice, pohyb zdravotnického personálu, aby se zvýšila rychlost poskytování pomoci pacientům, avšak nedokáže nahradit působnost zповědníka, těšitele či poskytovatele svátostí. Tak zůstává UI vždycky omezená na přirozené služby.

— Jaké se často řeší pomocí UI v oblasti obchodování? Obchodní střediska používají UI k určení, které produkty zákazníkům doporučit. Zde je několik zvláště oblíbených oblastí.

Prvním je počítačové sledování, tedy rozpoznávání předmětů ve videích a obrázcích. Může být použita nejen v bezpečnostní oblasti pro rozpoznávání obličejů, ale také v průmyslu pro automatizaci procesů.

Druhým jsou velké jazykové modely a zpracování přirozeného jazyka.

Za **třetí**, existují systémy doporučení, které využívají obchodní střediska a další služby, které uživateli poskytují možnost volby.

UI však nedokáže vyvolávat v zákaznících ctnost skromnosti pro respektování chudoby mnohých lidí, ani vyvolávat pohnutky štědrosti a ochoty dělit se s chudými zákazníky. UI rovněž nedokáže posilovat v zákaznících pohotovost k chudobě a k nasycení hladu postižených lidí, jakož ani ochotu dělit se o získané produkty s méně majetnými lidmi, a konečně ani vzdávat díky

Bohu, který je dárce všech darů, a to i těch vymožeností, které poskytuje UI. Nedokáže vzbudit altruismus a ctnost láskyplné obětavosti a vůči trpícím.

Banky patří mezi přední zařízení ve využívání UI. Při hodnocení dlužníků to není jen o bodování. Budují se například předpovědní systémy, které určují, jak jednat v případech vyšší moci. Víme, že pandemie COVID-19 měla tragický dopad na všechny procesy, včetně bankovníctví. A nyní finanční podniky uvažují o tom, zda je možné pomocí UI zabránit opakování takových následků a vytvořit možné scénáře.

Mnoho obchodních řešení se týká mezilidských vztahových poměrů a zpracování digitální stopy člověka. Na tomto základě jsou postaveny prognózy a doporučení – s jejich pomocí funguje logistika, pojišťovnictví, bankovníctví a všechny ekosystémy.

Vývojem a širokým zaváděním UI se v současnosti mohou pochlubit zatím jen velké firmy. Ty mají společné nejen to, že na to mají větší prostředky, ale také to, že mají velké množství dat. Ve skutečnosti není zavádění UI přijatelné pro každého. V dnešní době, na vlně humbuku, firmy často očekávají, že jim UI přinese nějaké skvělé řešení. To je chyba. První otázka, kterou položíme každému zákazníkovi, je: „Máte data, v jakém objemu a v jaké kvalitě? UI má daleko ke kouzelnému proutku; A neexistují žádná obecná vzorcová řešení, která by vyhovovala všem.

Malé a střední podniky mají obvykle omezené zdroje. Existuje sice mnoho příležitostí, které pracují na zvláštních, velmi úzce zaměřených technologiích, často v naději, že je získají větší společnosti. Jsou ale i tací, kteří se snaží vstoupit na trh sami a vyrůst ve významné hráče. Strojové učení navíc vždy nezahrnuje vývoj – existuje vysoká poptávka po řešení problémů pomocí stávajících modelů. Právě toho využívají střední podniky. Vývoj v používání UI však vyžaduje velké náklady. Toto není příběh, kde můžete získat rychlou náhradu. Pokud průměrná firma chápe, že na to má vývojářské úkoly a prostředky, tak proč ne. UI nelze nazvat „uzavřeným klubem pro bohaté“.

Hotové služby UI se často používají v objevitelských, tvořivých a vynálezavých odvětvích, například pro vyvíjení obsahu. Je otázka, zda přitom může zapojení neuronových sítí poskytnout rychlé a spolehlivé výsledky?

UI průmysl čelí nedostatku kvalifikovaných jedinců. Avšak zase ne každý je připraven zapojit někoho do školení, jen velké firmy. Ti průměrní říkají, že potřebují rychlou návratnost a hledají hotové specialisty. Příprava vlastních zaměstnanců a účast na univerzitních programech je dlouhá. Bakalářské studium vyžaduje čtyři roky přípravy a magisterské další dva. Velké firmy mají své vlastní vzdělávací jednotky a rozpočty, i když chápou, že mnoho studentů, do kterých investovali, může odejít pracovat jinam. Takové firmy to vnímají jako investici do vzdělání, do rozvoje UI technologií obecně. UI firmy jednájí jinak – chtějí také získat přístup ke studentům, ale prostřednictvím výuky a účasti svých zaměstnanců na práci vysokých škol.

Existuje mnoho kurzů, které slibují, že vás naučí pracovat s UI. Jak užitečné jsou pro ty, kteří chtějí pracovat v této oblasti? Jde o přípravu více kategorií odborníků v UI. První jsou špičkoví odborníci na UI. Jde o „speciální zboží“, vývojáře a architektury systémů UI.

Další skupinou jsou **praktičtí vývojáři** řešení UI. Ti řeší inženýrské problémy, které vznikají v oblasti strojového učení. Trh potřebuje podstatně více takového personálu – několik tisíc lidí ročně, takže jejich školení je globální a náročný úkol. Specialista na průmyslovou UI je další kategorií školení personálu. Od něho se očekává, že bude ve svém profesním oboru schopen volně zacházet s nástroji UI.

Čtvrtou skupinu tvoří zákazníci UI řešení a spotřebitelé UI. Zákazníci jsou ti, kteří by měli být schopni zadat úkol zapojení UI do podnikových procesů, a spotřebitelé jsou běžní uživatelé hotových produktů UI. Oba mají společné to, že nepotřebují hluboce rozumět tomu, jak technologie UI fungují, mají jiný úkol. Čím více spotřebitelů řešení UI, tím lépe. Tyto četné kurzy a rekvalifikační programy jsou přesně pro ně – učí uživatele UI, ale nic víc.

Zdá se, že období prvního velkého humbuku kolem UI pominulo, ale zájem o UI nepolevuje.

Jakákoli technologie prochází řadou fází. Nejprve dojde k „startu“, když se technologie objeví, potom k prudkému nárůstu, kterému se říká „vrchol nafouknutých očekávání“. Následuje pokles iluzí, překonávání nedostatků a nakonec technologie dosáhne jisté zavedenosti a začne se v klidu a smysluplně uplatňovat.

Veřejnost spoléhá na to, že UI lze použít na cokoli a přidaný zisk bude získán všude. Zatím pouze zkoumají možné oblasti uplatnění UI.

Duchovní a mravní zhodnocení a nalezení příležitých norem UI má trvale velké zpoždění za vyhledávanými oblastmi použití UI. Trvá nejistota o to, co technologie UI může přinést, a v jakém směru může být lidem škodlivá nebo dokonce zhoubná. Přesto vliv falešného vládce světa, totiž ďábla a jeho lejna, totiž peněz, je velmi průbojný a odsouvá stranou duchovní a mravní hodnoty a normy jako rušivé činitele.

K vytvoření UI srovnatelné s lidskou inteligencí máme ještě daleko, protože sami používáme jen pár procent svých mozkových buněk a ještě méně duchových sil. Přesto i k této výhledové možnosti nutno uvést, že UI je pouze

dobře ovládaný nástroj, a je sporné, jak jej lidé používají. Měřítkem pro hodnocení i té nejvyspělejší UI nejsou jen hodnoty a normy lidské, ale také božské. Do budoucna nebudou stačit pro hodnocení UI pouhé lidské hodnoty a normy, ale vždy bude nutno brát v úvahu hodnoty a normy Boží. I ta nejvyspělejší UI bude muset být nejen zasvěcena čili slavně zaslíbena Synu Božímu, Ježíši Kristu, ale toto zasvěcení v ní bude muset být speciálním algoritmem zakódováno tak, aby se mu nikdy nemohla vymknout, zejména protože ďábel bude vždy přednostně zneužívat UI k vytvoření a používání nové silné zbraně proti člověku.

Systém doporučení sám o sobě nepřináší dobro ani zlo. Pokud nám však chce tržiště něco prodat, musíme si odpovědět otázku, jak moc jsme závislí na jeho algoritmech, kde a kdy se rozhodujeme my sami. Anebo, kdo vlastní autorská práva k malbě či jinému umění vyvíjenému neuronovou sítí: ten, kdo vytvořil konečné dílo, tvůrce jazykového modelu nebo umělec, jehož data byla použita pro elektronické zavedení, nebo Duch Svatý, který inspiroval umělce. Takových mravních i duchovních otázek vyvstane mnohem více a budou vyžadovat víc než jen zákonodárné odpovědi, dokonce víc než etické řešení. Je nutné do celého díla zabudovat algoritmus naprosté závislosti na Ježíši Kristu, než něhož nemůže člověk docílit sebezachování, ale ani další růst. V každém úsilí musí být vše podřízeno pokorné prosbě o dary Ducha Svatého, jakož i díkůvzdání Duchu Svatému, které se nadobro vymyká vlastnostem UI. Tomáš Bahounek OP

+++

**BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA
CTIH.PATRIKA KUŽELY OP, mučedníka osvětimského
LARCHER-MEYNARD Rozjímání o životě a ctnostech sv.Otce Dominika
10. úterek - Chudoba ducha svatého Otce Dominika přeložil br.Patrik**

Pán je můj dědičný podíl. . . /Žalm 15, 5. /

1. Láska našeho Otce k evangelní chudobě byla zjevná v Jeho vlastním způsobu života a v touze vidět řeholníky neustále o ni usilovat. •

Sledujme, jak ji Dominik prováděl sám u sebe. Chudoba byla mu milá od dětství. Jako student se zříká nadbytku, ale i nejnnutnějšího, aby pomohl chudým.

Konečně se vzdal svého bohatého dědictví a žil jako pravý milovník chudoby, ale chudoby trpící a opovrhované. Spokojoval se jedinou sukni a chodil v plášti velmi obnošeném. Škapulíř měl krátký. Nikdy nedopustil, ať kdo naléhal jak chtěl, aby mu nesl jeho cestovní ranec. Zěbral dům od domu a měl radost z posměchu, jaký si utržil žebrotou. Nejednou neměl jako jeho božský Mistr, kde by hlavu položil, a leckdy si ani tu skývu chleba nevyžebal. A když se octl tak bez lůžka, bez útulku, bez chleba, byl přímo bez sebe radostí a velebil Boha. . . Vlastní světnici neměl. Umírá ve vypůjčeném habitu a v cele jiného bratry. . . Chceme-li, aby v nás sv. Dominik poznal svoje děti, musíme se odhodlat snášet nedostatek bez nářku, při nejmenším přijímat oddaně obtíže

společného života, chudíčkou celu, tvrdé lože, nejprostší stravu, a ne-stydět se za chudobu, bydlení a ve všem, co máme k užívání, naopak být na to hrdí. „Nešťastníci, mnozí se honosí pouhým jménem chudoby, a přijmou ji jen s výsadou, že jim nic nebude chybět. Chtějí, aby je druzí měli za přátele chudoby, ale vyhýbají se jako moru věcem, bez kterých není žádná chudoba, hladu, žízni, posměchu a pokoření. Takový příklad nám nedal Ten, jenž, jsa svrchovaně bohatý, stal se chudý kvůli nám. „ /Sv. Vincenc Beer,, De vita spirituali. /

Otče, když ses dal na cestu dokonalosti, opustils všecko, zbavil ses všeho, abys mohl jít za chudým Ježíšem tys hromadil poklady v nebi, a ne na zemi“ /modlitba bl. Jordána/, chudý na prchavé bohatství, ale bohatý čistým životem, Otče milovaný, „nyní, když jsi vyšel z vězení této země, abys vychutnával nebeský pokoj, když tvůj chatrný opásej se změnil v nádherný. plášť“, /officium sv. Dominika/, smiluj se nad svými dětmi, obohat' je svými ctnostmi. To je jediný poklad, po Kterém dychtíme.

2. Náš svatý Otec Dominik si nezamíloval chudobu jen pro svou osobu, nýbrž ji nechal dědictvím svým synům a dcerám. Chtěl, aby ona panovala v jejich stravě, v oděvu, v kostelích, ale zvláště v jejich srdci. Na počátku řádu nedovolil, aby vlastnili pozemky, měli žít z almužen, a i to omezil tak, že když klášter byl na den zásoben potravinami, už se ten den nežebralo a nesmělo se nic přijímat. Bránil bratřím míchat se do časných záležitostí, vyjma do těch, kterými byli pověřeni. Přechoasto kázal svatý Otec tuto ctnost a neustále ji svým bratřím doporučoval. Prokurátor kláštera sv. Mikuláše v Bologni začal jednou za Dominikovy nepřítomnosti zdvíhat cely o loket, že jsou příliš nízké. Jak uviděl tuto přestavbu světec, dal se do pláčů, pokáral několikrát prokurátora i řeholníky a pravil jim: „Vy chcete odkopnout chudobu a stavět paláce? a odmítl u nich zůstat na noc, raději šel a prosil o nocleh u Menších bratří. „Konečně chtěje ukázat, že má královskou chudobu za choť, zanechal navždy v závěti svoji i cizí kletbu na ty, kdo by měli či zadržovali pro sebe nějakou věc ať zvykově či příležitostně.“ /Sv. Kateřina Sienská, Dialogy 158, 9. / Abychom unikli tomuto hroznému zlořečení a prokletí a naopak abychom dostali od Otce požehnání, pěstujme chudobu ducha i srdce, radostně se chápejme příležitostí vytrpěl něco pro svatou chudobu a přejme si umřít jako náš svatý ©tec, zbaveni všeho a majíce za svůj uděl jenom pána, a nic jiného.

Prožívejme dnes 5. tajemství bolestného růžence, ukřižování, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a svatého Dominika o lásku k chudobě.

+++

